

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă“ 125 Lei
— pentru Instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Viteză

de Livia Roureanu

Secolul nostru, este numit cu atâta îngâmfare „secolul vitezei“. Și intradevăr, viteza secolului sa cuibărit în sutlețul omenirii, care cuprinsă de amețeală se lasă târîtă, fără să se împotrivescă, pe cărări necunoscute.

Fiecare, gâdilă, de această haotică zarvă ce aleargă ca un uragan, dă din mâini și din picioare, râde, cântă, țipă și se încleștează de tărîre, ca să nu rămână în urmă!

Fiecare vrea să țină isonul, să fie în același pas cu înaintarea. Să fie la înălțimea zilei. Cu pumnii strânși și dinții încleștați se aruncă ca un descreeat în vârteala trepidantă ce-l amețește.

Omenirea, întregă strigă:
— Spre progres!

Unde herține îi joacă în creier. Zbărnaît de aieroplane, și televiziune.

Dar sârmani, sunt abea mici fărâmituri de naufragii, ce din cauza vitezei cu care aleargă, nu văd că mult mai important este să atingi și să transformi adâncul sufletelor.

In plin iureș, ei nu-și dau seama că—cu cât viteza în care se aruncă e mai mare — cu atât încetinește alergarea spre progresul moral.

Ce folos că descoperi mecanisme puternice, dacă întrebuințarea lor o pui în slujba distrugerii?

La ce folosește, oă omul este transportat la mii de kilometri numai în câteva oare când cel din minunatul vehicul este un mizerabil.

Ce importă, că tu călătorești în aieroplan, în tren sau în căruță, dacă ești un cadavru.

Omule! In fuga grăbită, uiți avel proverb latin: „Nihil sine Deo“ sau nimic fără Dumnezeu.

Înălțarea ta spre progres fără de El te va duce la josnicie.

In iureșul secolului, nu te arunca ca un descreeat, uitându-ți sufletul la garaj.

GLASUL TRUPULUI

„Invățătorule bune, ce voi face ca să moștenesc vieța de veci? (Luca 18,18) Acestea au fost cuvintele rostite de un tânăr, care era dornic după vieța ce-a de apoi. Și Isus i-a înșirat toate poruncile. Toate acestea le-am păzit din tinerețele mele. (Luca 18,21) Dar Isus zise către dânsul: *Încă una-ți lipsește: toate câte ai, le vinde și le dă săracilor, și vei avea comoară în ceri și vino după mine (Luca 18,22).*

Auzind acestea tânărul sa întristat, căci nu-i venea bine să se despartă de bunurile acestei lumi de care se bucura cu prisosință, căci avea de toate. Moșiile lui erau nespuse de întinse și îl durea inima să se despartă de ele.

Cum? Să vândă toate aceste bogății cari i-au fost lăsate moștenire dela părintele său? Să le împartă la săraci? Da'poi bine! El ce va face după aceea? Trupul lui învățat numai în mătasă n'o să se simtă bine în stofta ordinară.

Pântecele lui învățat numai cu mâncări alese; după ce va vinde totul, nu-și va mai primi porția poftită. Și atunci ce se va face? Glasul trupului striga în el, asurzând scâncetul care cerea mântuirea.

Dorul plăcerilor, după bunurile deșarte, era mai mare ca dorul de mântuire.

Să-l plângem pe acest nefericit, și să nu-i urmăm pilda. Căci Isus Hristos, gândindu-se la bogății de felul acestui tânăr, a zis: *Mai lesne este funiei dela corabie să treacă prin urechia acului; decât bogatului să intre întru împărăția lui Dumnezeu.*

Vreți să moșteniți împărăția cerurilor? Atunci plecați urechea și ascultați, glasul Domnului.

Înăbușiți glasul trupului care vă tot cântă mereu melodii amețitoare. Nu-l ascultați! Căci el vă îndeamnă să dați lui toată truda, tot ce ați câștigat în sudoarea feței.

Cât ești de orbl Omule!

Tu alergi ca un zănatic la glasul celui care îți cere totul, și care nu-ți dă decât mici beții trecătoare, care te încântă pentru o clipă ca mai apoi să-ți lese doar focul amărăciunii și o ploaie de regrete.

Dai ascultare acestui glas înșelător și nu auzi, celălalt glas, bun, dulce și nemărginit de blând, glasul lui Isus care îți zice: *Ține poruncile vinde, dă averea săracilor, ca să ai comoară în cer.*

Dă ca să ai! Iată ce îți cere El. Nu pentru El să dai. Nu hambarele lui să le umpli, ci ale tale. Dar nu în hambare de cărămidă cu gratii să-ți aduni belșugul ci în mâna celor lipsiți. Aici este banca unde valorile cresc înmiit. Prin acestea să crează comoara cea neperitoare.

Dar tu ești surd! Încăpăținat! Orbl Nebun! Preferi mai bine glasul trupului, ce azi mâine va fi hrană vermilor și uiți de glasul ce-ți vrea mântuirea sufletului.

Tu dai trupului tot și sufletului nimic, ba mai mult îl osândești și totuși zici că ești creștin.

V. Costin

CUVINTE REGALE

M. S. Regele George VI. al Angliei

Legăturile între ambele Noastre popoare au fost strânse în decursul acestor zile istorice când ele, sub conducerea atât a distinsului Vostru Părinte cât și a Părintelui Meu, au combătut împreună pentru aceeași cauză și Mă bucur să constat că de atunci aceste legături au rămas cordiale și sigure.

Mocirlă

de G. B. Sîntioneanu

Cu un fluierat prelung, locomotiva asudată de alergătură, se oprește într-o gară scaldată în lumina becurilor ce stau atâr-nate de acoperișul peronului.

Un călător fără bagaje, pe care aparența îl spune a fi om gras în pungă, se dă jos, și grăbit se avântă spre inima orașului.

E străin!

Pe aceste locuri n'a mai umbat. Vieța de oraș n'o cunoaște. Rătăcește fără țintă. Felul de a trăi la oraș, auzit dela alții, la ademenit în coace.

Ce să facă?

Vitrine luminate, cu fel de fel de tablite, pe care sunt scrise lucruri ademenitoare, stau înșirate pe de o parte și pe de alta.

Eodată se oprește în fața unei inscripții „Locul de penreceri ca la mama acasă“.

A intrat...

O Lume nouă pentru el. Il cuprinde frica. Dar pipăindu-și buzunarul unde dormeau banii, prinde putere.

Cu lingușiri înmănușate, este servit și dintr'un fel și dintr'altul, cu de toate.

Dar conținutul păharelor i-au întunecat mîntea și i-au golit buzunarele.

Și nu mai știu de el...

Se trezește la ziuă, la marginea orașului, tăvălit în mocirla unui șanț.

Vieța, încă o putem compara cu un oraș. Omul călător străin se aruncă pe străzile ei, ademenit. De o parte și de alta, vitrinele ispitelor clipească la nesfârșit.

Mii de inscripții ademenitoare, atâr-nă pe nesfârșite intrări.

Omul caută fericirea, dibuinc și dacă nu ia bine seama într-un loc somtuos al plăcerilor. Și melodia scârnavă a păcatului, prin măguliri înmănușate, pune stăpânire pe el. Și atunci e de ajuns, pentru a ajunge în mocirla cieioasă a fărdelegilor.

Omule! Ia bine seama! Dacă cauți fericirea, caut-o pe alte căi, căci fericirea nu stă în *Mocirlă*

Să nu roșești de amintiri

Cuvântul, poate cel mai dureros, din întreaga istorie a omenirii este acela al profetului David în *psalmul 50*: „Și păcatul meu *înaintea mea* este pururea“.

În momentul ispitei grele, când sufletul este foarte sguđuit de obiectul seducător, care-l atrage, dacă se întâmplă să protesteze conștiința, atunci murmură vocea cea rea: „Ce-i! un păcat, ce-i aceea? Puțină **remușcare!** O poți pune în cumpănă cu plăcerea măgulitoare care-ți stă în față?“

Presupunem că eu cad... a grait are adevărat vocea aceea rea, sau a fost o voce minciunoasă? Cum? plăcerea aceea ciudată care m'a atras, n'a fost *decât* atât? Ce-mi rămâne'n mână? Un pumn de cenușă. Ce-mi rămâne'n inimă?

În memoria mea rămâne în orice caz, acel ceva, așa de crud, când am căzut, și așa de dulce când trecutul a rămas neatins; *amintirea*. „Păcatul meu, iată-l, *înaintea mea* este pururea!“

Și numai prin amintire, cât de scump se plătește picurul de plăcere deja evaporat, și care lasă în sufletul meu o amărăciune așa de adâncă. Ce n'aș da eu *acum* ca să nu fi căzut atunci? Dar imposibil. Cele mai frumoase remușcări din lume nu pot face ca ceea ce a fost să nu fie. Va fi veșnic adevărat că eu, în ziua cutare, în clipa cutare... îmi aduc bine aminte... iată ce am făcut!...

Duh și slovă

de G. B. SINTIONEANU

Aruncându-mă în vârtoarea literilor presărate la infinit pe câmpuri de hârtie albă, am început să-mi dau seama că încă tăria adevărurilor n'a slăbit. Că pe ecranul de duh și slovă mai sunt figuri—în ciuda aparențelor—care știu să pătrundă cu priviri severe prin sita negurilor ce îmbracă sufletele.

Că oameni de afirmare sterilizată prin filtrul de calitate superioară a sufletului, s'au ridicat deasupra melodiei cotidiene, aruncând lumină, din propria lor ființă, peste colțuri umbrite de îngustimea celor mici.

Că în prăvălirea pe care o deslănțuie aparența, mai sunt figuri care nu se lasă târâte, ci veghează, înfierând pe cei ce se pleacă sub această meschinărie.

Aceste convingeri mi-au fost întărite de un articol din ziarul „*Tribuna*“ intitulat „*Femeia acestui secol*“ semnat de *Eugenia Pietraru*.

Dealungul acestui articol, curge șuvoiul spiritului, inspirat din acele profunzimi, necunoscute și rar întâlnite în aceste timpuri, când frumosul este în curs de destrămare și când superioritatea unui gând, ce-și îmbracă alte haine de cât a obijnuțului, este banalizat.

Din măestrile ciocniri, dintre superior și banalitate, răsar acele strălucitoare scânteii, care în licărirea lor oglindesc un suflet, compus din amalgamuri, ce dau trăinicie, în iureșul secolului spoit de vanitate.

Câtă obiectivitate nu se desprinde din portretul femeii care

întrepează în ea micimea, măreției actuale.

„Există azi femeia care nu cunoaște nopțile de veghe de-a-supra pleoapelor umbrite cu gene frizate peste care plutesc lumini angelice din lunile de vis fără hotar; femeia, care, plictisită din ziua albă în care n'a șters nici măcar un fir de praf, dorește ziua *cealaltă*, cu candelabre á giorno, cu jazz-uri și priviri piezișe în fumul de țigări narcotizat“. Și *Eugenia Pietraru*, prin analiză s'a convins de micimea acestei măreții. Numai o femeie ca ea, ce cu ascuțimi de priviri spirituale, pătrunde în dosul paravanului de mătăasă și pudră, poate să peneleze cu atâta măiestrie, portretul *gălăgiei vanitoase*.

De pe culmi înstelate, ea muștră pe toți *vulturii poeziei* care aduc prinos la picioarele idolului, cu „*decolțuri triumphiulare* cu sprâncene de catifea, cu gene văcsuite, salba făcută din rubine de vers și melodie. Li înferează, căci au uitat-o pe *cealaltă femeie*, pe cea adevărată pe femeia căruia nimeni nu ia făcut un vers. Au uitat pe aceia care nu cunoaște decât fumul aburilor de pe cratițele cu mâncare sau din apa de scaldă a copiilor ruși din trupul ei care la lumina unui bec, silabisește, demodată o rugăciune“.

Astfel de figuri, cu puteri de pătrundere, ar trebui să răsară pe toate crestele.

Timpurile de azi au nevoie de astfel de elemente, pentru a-i dă-

dăci avânturile ce se îndreaptă spre zări tulburi.

Eugenia Pietraru această măiastră în duh și slovă, deși se ascunde sub paravanul „*Pietraru*“ totuși scânteerile, de superioritate o smulg din umbra modestiei cu care se îmbracă, arătându-ne-o pe cea adevărată.

Doamne

*In toarce a ta dreaptă
Spre robul tău Stăpâne.
Și 'ndreaptă a lui faptă,
Spre facere de bine.*

*Ridică-l din cădere
Cu bunătața-ți dreaptă
Și fi lui mângăere,
Cu dreapta ta răsplată.*

*Tu dai la toți putere
In chinuri și nevoi,
La toți ești mângăere,
Indurate spre noi!*

G. B. S.

IN DRUMUL VIETII

Noi vedem relele și păcatele altora, păcatele noastre nu le vedem.

Dintre cele trei bogății pe care le are omul numai pe două le administrează; trupul și bani. Pe cea mai mare o lasă în păragină; pe suflet.

Nu uita că, răsplata din urmă, îți va fi după faptele tale.

Valoarea unui om se constată; nu după bogăție, ci după fapte bune.

Să ne cultivăm caracterul, să învățăm a vorbi scurt, limpede, simplu și cu liniștită hotărâre; să vorbim puțin, dar lămutit să nu spunem decât numai ceia ce trebuie.

Scrierile Rele

Omul trebuie să se serviască de poeți, de istorici, de oratori, de toți aceia, într'un cuvânt cari pot să facă vreun serviciu sufletului. După cum vopsitorii supun stofa mai întâi unor anumite pregătiri, apoi îi dau culoarea dorită, roșu sau oricare alta, tot asemenea și noi, dacă voim să păstrăm neatinsă strălucirea binelui, trebuie mai întâi să cunoaștem cultura care strică, pentru a ne înălța apoi la învățăturile sfinte și tainice ale credinței.

Firea proprie a unui arbore este aceea de a face roade la vremea sa; cu toate acestea, el primește oarecare frumusețe dela frunzele care se mișcă pe ramurile sale. Tot astfel adevărul este fructul de căpetenie al sufletului, dar și înțelepciunea care strică își are frumusețea ei, care, ca un fel de frunziș, dă fructului umbra ocrotitoare și înfățișarea plăcută.

Mai întâi, operele poezilor sunt prea de multe feluri. Când povestesc faptele sau cuvintele unor oameni de bine, trebuie să ne apropiem de ei cu dragoste, ca să ne asemuim lor cât putem de mult. Dar când eroii lor sunt niște stricați, să ne ferim de a-i imita și să ne astupăm urechile.

Obiceiul discursurilor rele este ca un drum care duce la fapte. Pentru aceea trebuie să-ți păzești sufletul cu cea mai mare îngrijire, de teamă ca nu cumva farmecul cuvintelor să-ți transmită pe nesimțite vreo înclinare urită, cum se întâmplă celor cari înghit otrăvuri ascunse în miere. Vom refuza deci laudele noastre poezilor, când se dedau la vorbe urite sau la glumă, când cântă dragostea sau beția, când mărginesc fericirea la o masă bogată sau la cântece desmățate...

Tot același lucru spun și despre istorici, mai ales când caută să placă cetitorilor lor prin născociri. Cu atât mai puțin vom imita la oratori arta lor de a minți... Dar vom aproba pasajele unde au laudat virtutea și au veștejit vițiul. Pe când cele mai multe ființe nu prețuiesc la flori decât parfumul sau culoarea lor, albinele știu să i-a mierea: de asemenea acei cari nu se mulțumesc să caute în aceste lucrări numai frumusețea formei, găsesc în ele o adevărată folosință pentru sufletul lor.

Să urmărim exemplul albinelor. Ele nu se așează pe orice floare; nu caută să ia totul dela cele la care se opresc... Și noi, dacă suntem înțelepți, vom culege din

acești autori tot ce ne convine, fiind înrudit cu adevărul, și vom lăsa restul. Culegând trandafiri, știm să ne ferim de ghimpi: din scrierile stricacioase să știm de asemenea să culegem părțile folositoare și să ne ferim de cele vătămătoare... Deoarece trebuie să ajungem la vieță prin virtute și pentru că poezii au cântat-o mult, tot pe atât istorii și mult mai mult încă filosofii, cu astfel de scrieri trebuie să ne indeletnicim. Mare într'adevăr, este folosul ca sufletul tinerilor să capete un fel de obișnuință, a virtuții...

Nu trebuie deci să luăm totul fără deosebire, ci să alegem ceea ce ne este de folos. Ar fi o rușine să înlăturăm otrăvurile, fără să ținem seamă de lecțiile care pot să hrănească sufletul nostru și să înghițim ca un torent tot ce se poate găsi în ele. Un pilot nu se lasă în voia vântului, ci își îndreaptă barca spre port; un arcaș ia la ochi ținta; cel mai umil fierar sau lemnar urmărește scopul meșteșugului lui. Care ar fi purtarea noastră, dacă am rămâne mai prejos de acești lucrători, când este vorba de sufletul nostru.

(după Sf. Vasile Cel Mare)

Leac de năcazuri...

(Istorie morale)

Ci-că în vremile de demult înainte de a se ivi țuica (rachia) printre oameni, creștinii dintr'un sat se treziră într'o dimineată că intră în satul lor o mogâldeată de om, adus de spate, cu părul cârlonț și cu nasu încârligat. În spate purta o desagă cu strețe, iar în mână aducea ceva într'un vas de pământ.

Cât ce intră în sat, începu a striga: „haideti cumpărați leac de năcazuri... haidați și de năcazuri scăpați...” Vestea aceea bună că a venit un om cu leac de năcazuri, aleargă ca fulgerul prin sat. Cine oare nare năcazuri în această lume și cine n'ar vrea să scape de ele. Oamenii se grăbiră să-și cumpere leac de năcaz și începură a-l înghiți. La început strămbară din nas gustându-l, dar mai târziu se dedeteră cu el; începură a simți curaj și veselie și se mirau de puterea leacului. Leacul trecu repede și streinul plecă după altul și după altul... Pe urmă vasul cel de pământ era prea mic și streinul aduse leac de năcaz cu butoiul. Din ce aducea leacuri mai multe, lăpăda zdrețele de pe el și se îmbrăca în haine făloase. Pe urmă aducea atâta „leac de năcaz” că-i trebui o pivnița (podrum) și o casă anumită (crâșmă) unde să-l vândă.

Dar lucru ciudat. Din ce foloseau oamenii mai multe leacuri de năcaz, năcazurile în loc să scadă mai tare creșteau. Ba

se betejiară oamenii încă și de alte năcazuri pe cari înainte nu le cunoșteau. Unii începură a-și bate muierile, alții își prădau banii și avutul, alți se băteau. În scurt timp satul era o jale...

Atunci se sculară bătrânii poporului și chemară la sfat oamenii și ziseră: „oameni buni! de când a venit străinul în sat la noi cu leacuri de năcaz, am ajuns de perit... satul ni s'a făcut o jale... neprăpădim văzând cu ochii; așa nu mai merg... ce-i de făcut?”...

Să-l scoatem cu bâta pe străin din sat—strigară unii. Nu așa că noi suntem creștini—răspunseră bătrânii, dar noi propunem altceva: să nu mai cumpere nime dela el leacuri de năcaz... să jurăm pe asta.

„Jurăm”—strigară oamenii și poporul puse jurământul.

În Dumineca viitoare nu mai merse să cumpere „leacuri” dela străin (jidov). Străinul mai așteptă încă câteva Dumineci și apoi văzând că nime nu-i mai cumpără leacurile, își pachetă ce avea și plecă pe calea de unde venise.

Când ajunse la hotarul satului, luă vasul de pământ și îl sparse pe piatra hotarului, iar creștinii din acel sat trăiră mai departe slăvind pe Dumnezeu că ia scăpat din pieirea ce o aduse pe capul lor străinul.

Cine are urechi de auzit să audă și să înțeleagă povestea.

poziție activă a acestei coaje — chinină — pentru a vindeca și a feri de paludism.

Comisiunea de Paludism depe lângă Societatea Națunilor recomandă — ca preventiv o doză zilnică de 0 grame 400 de chinină în tot sezonul febrei. Dacă suntem atinși de malaria, țebue să luăm zilnic o doză de 1 gram — 1 gram 300 de chinină, timp de 5—7 zile. Nu e necesar un tratament suplimentar; iar în caz de recidivă — se procedează ca și prima oară(73).

Trăiască amicitia anglo-română

Vizita Suveranului nostru la Londra constituie, fără îndoială, pentru noi cel mai de seamă eveniment din ultima vreme, un eveniment care se desfășoară în cele mai simpatice și mai măgulitoare condițiuni pentru relațiile dintre cele două țări prietene.

Ziarele engleze sunt pline de elogii la adresa iubitului nostru Suveran și deopotrivă la adresa țării noastre, în care poporul englez vede — după cum a văzut totdeauna — o țară depărtată geograficește, dar totuși apropiată în simțămintele pe care le înțelege și pe care le conservă.

Pregătirile poporului englez ca și pregătirile oficialității, începând cu mesagiul Majestății Sale Regelui Angliei în Parlament, dovedesc cu prisosință că Majestatea Sa Regele Carol II-lea ca și Țara noastră se bucură de o mare, sinceră și adâncă simpatie în rândurile poporului englez.

Toate ziarele și revistele engleze au apărut în ediții speciale ca un omagiu adus înțelepciunii Suveranului nostru și rolului pe care este chemat să-l joace și de aci înainte Țara noastră.

Niciodată Anglia n'a primit cu mai multă strălucire și cu o mai spontană simpatie, o vizită regală decât aceasta, de care se leagă însăși prietenia și interesele poporului nostru.

Retransmisiunea ceremoniilor la radio și în dominion-urile engleze, — fapt extrem de rar în protocolul englez — ca și atâtea alte măgulitoare atențiuni, dovedesc importanța ce i se dă acestui eveniment în Anglia unde trainice și vechi legături contribuie la amploarea și măreția acestor solemnități.

Dar mai presus de programul protocolar, simțămintele pe cari le manifestă poporul englez fac, din nou, o puternică dovadă de prietenia de care ne bucurăm față de o asemenea mare putere, care prin spiritul și democrația ei, a fost totdeauna o garanție pentru pa-

cea și prosperitatea popoarelor.

Comentariile care însoțesc această vizită sunt o nouă verificare a acestor simțăminte care ne-au legat și ne leagă de Marea Britanie, unele cu un fond destul de adânc politic și economic, altele de ordin spiritual și artistic.

Dorim ca și în viitor relațiile de prietenie să fie din ce în ce mai strânse, cu bune și sigure consecințe pentru interesele celor două țări.

De aceea și gândurile celor 20 milioane de români, care-L însoțesc pe Suveran, s'au unit pentru a striga: Trăiască Anglia!

Toate de aur

Intr'un oraș din Frigia trăia un om cu numele Titus. El avea o mină de aur și aurul cel mult ce-l scotea din mină, îi măria încă și mai mult iubirea lui de aur.

Soția lui voia să-l vindece de această boală și întocmi spre acest scop un prânz de aur.

Pe când era el dus de acasă, soția lui lăsă, ca să se facă din aurul grămadit în casă o masă de aur, scaune de aur și toate lucrurile trebuincioase la masă tot numai de aur, chiar și mâncările, pe cari le mănca soțul ei cu multă plăcere, le pregăti numai din aur.

Venind soțul ei acasă; văzu masa acoperită tot numai cu lucruri de aur; priveliștea aceasta minunată îi umplu inima de bucurie.

Dar era flămând și ceru să-i se aducă de mâncare. I s'a adus mâncare de aur.

Titus se uită la mâncări, le admiră și pe acestea, dar nu le putu mânca și ceru să i se aducă mâncări adevărate, de cari mânâncă toți oamenii.

Atunci zise soția lui :

— „Dragă Titus, acum vezi și tu, ce se poate întâmpla, dacă nu aeuni decât numai aur; în urmă va trebui să mori de foame cu tot aurul, ce-l ai!”

Toate bunurile, plăcerile și bucuriile lumii acestea nu înțâresc și nu recreiază sufletul. Isus Hris zice :

— „Eu sunt pâinea vieții, — eu sunt pâinea cea vie. Cine mânâncă carnea mea și bea sângele meu, acela are viața de veci”. (Ioan 6, —48—59)

AVIZ

Incepând un curs de taxatoare pe autobuzele noastre, reflectanții cari cunosc limba Română sunt rugați a se prezenta la sediul Sindicatului nostru din Calea Reg. Carol II No. 119

Cluj 25 Noiembrie 1938

„R A P I D”

Sindicatul proprietarilor de Autobuse
C L U J

Mai bătrân ca Matusalem

Vechiul testament arată că Matusalem a atins formidabila vârstă de 969 ani, însă unii pretind că acest bătrân domn ar fi trăit numai 720 ani, dar și această din urmă cifră este destul de onorabilă. Nici un alt om n'a atins această vârstă! Numai unele din operele create de mâna omului au dut la atingea vârsta lui Matusalem și numai piramidele Egiptului au ajuns s'o întreacă.

Dar mai bătrâne decât Matusalem și chiar decât piramidele, sut relele și flagelurile umanității. Unul din cele mai vechi și mai temute este paludismul, de care se pomenește și în cântecile lui Orfeu, datând de mai bine de 1000 ani înainte de Christos. Hipocrate, „tatăl medicinei”, și celebrul medic Cailien — au descris în mod amănunțit această teribilă boală, care a cauzat Greciei mari pagube și a contribuit cu mult la decadența prosperiei Hellade.

Impărăția romană a luptat timp de secole contra malarie

și dacă Ramanii erau încă nelămuriti asupra cauzei acestei boli, ei erau totuși pe drumul bun când au secăt mlaștinile ce înconjurau Roma, construind lucrări hidraulice. În modul acesta au devenit locuibile numeroase regiuni cari au fost probabil abandonate în Evul Mediu, când aceste lucrări au rămas în ruine, deoarece locuitorii piereau din pricina febrei ucigătoare.

Un italian, Lancisi, enunță mai târziu părerea că această boală ar fi cauzată de țânțari; dar teoria nu a fost admisă. Totuși Lancisi avea dreptate, după cum a demonstrat Laveran în 1880 și Ross în 1897. Dacă cauza palidismului a rămas necunoscută până la o dată apropiată, remediul contra aceste acestei boli se știa cam din 1640. Cam în acest timp a început să se întrebuinteze coaja de „chinchină” care vindeca febra într'un mod radical. Azi, trei secole mai târziu, se întrebuintează o com-

Mai multă lumină

„Mai multă lumină!“ această ultimă exclamație a lui Goethe a fost deapauri dorința oamenilor nevoiți să dibue prin întuneric jumătate din viața lor. Deaceia tehnica tuturor timpurilor a căutat mijloace tot mai perfecte pentru crearea unei iluminări din ce în ce mai bună a încăperilor și străzilor. Insa toate aceste iluminări se fac cu ajutorul unei surse de lumină. S'ar părea că iluminare fără sursă și fără consumare de material ar fi tot atât de posibilă ca un perpetuu mobil lucrând fără cheltuială de energie. Și totuși știința în străduința ei a reușit să creeze niște substanțe, așa zise luminescente, care pe baza proprietății lor radioactive, fosforescente și fluorescente emană lumină timp de ani îndelungați fără a consuma vre-o energie.

Ministerul economiei naționale a înregistrat deunăzi brevetul de invenție al dlui Emil Samoilă din Capitală, privind aceste produse luminescente și utilizarea lor în arta tipografică. Brevetul înregistrat sub titlul „Tiparul Luminos“ a suscitat un viu interes în toate cercurile din Capitală, date fiind perspectivele extraordinare ale acestei invenții. Pe baza acestui brevet a și început să se lucreze la punerea în aplicare a ideilor ce stau la baza acestor descoperiri. Care dintre noi nu a simțit nevoia de-a găsi noaptea numele unei străzi sau șosele, numărul unei case, numele unei firme; iar în timpul nopții în casă: soneria, lumina electrică, aparatul telefonic, ușa, clanța ei, sau orice alt obiect de care avem nevoie pentru a ne orienta în puterea nopții. Sunt cazuri când lumina electrică nu funcționează sau este stinsă din cauza unui atac aerieni sau nu avem la îndemână un chibrit sau baterie electrică și când aceste pauze luminoase pot salva chiar viața cuiva. Dar lăsând la o parte utilitatea acestor culori dela sine luminoase, în viața de toate zilele. în uzine, fabrici, mine, adăposturi de apărare pasivă, etc. produsele luminescente constituie o excelență reclamă pentru negustori și în același timp o bucurie inepuizabilă pentru tineri și bătrâni, întrucât se pot confecționa tot felul de obiecte cari luminează la întuneric. Dar brevetul dlui Emil Samoilă permite și imprimarea cu mijloace tipografice obișnuite de litere și imagini în ulori, cari puse la întuneric luminează viu. „Tiparul Luminoscent“ și a și început activitatea, confecționând tot felul de obiecte ca cele amintite mai sus, precum și simboluri religioase (cruci, icoane, insigne, etc.) și amatorii se pot adresa depe acum dlui Emil Samoilă, București I., str. Sf. Constantin 14, telefon 3. 16, 15.

Nu Uitați

Că în curând ne bate la ușă Moș Crăciun. Cei care vreu să știe „CELE MAI FRUMOASE COLINDE“ să și-le procure din vreme dela „Viața Creștină“ din Cluj Str. Chintăului 51.

În schimbul a 5 lei plus 2 pentru poșta primii cărțicica intitulată „CELE MAI FRUMOASE COLINDE“

Cititi plătiți și răspândiți
„VIEAȚA CREȘTINĂ“

Știri mărunte

Vorbele președintelui belgian către Români

Cu prilejul vizitei în Belgia a M. S. Regele carol II, dl Spaak, ministrul președinte belgian, a adresat naținei române următorul mesaj: „Majestatea Sa Regele Carol al României se găsește astăzi în țara noastră. Sunt fericit de a putea folosi acest prilej pentru a adresa poporului român un mesaj de adâncă și vie simpatie. România și Belgia sunt unite prin legături trănicioase, născute dintr'o înțelegere reciprocă și dintr'o aspirație comună: pacea într'o atmosferă de muncă rodnică. Urez ca aceste legături să se dovedească tot mai mult, atât pe planul cultural, cât și în domeniul economic“.

Bătălie în Spania

Gazetele aduc știrea că în Spania s'a dat în zilele trecute cea mai mare bătălie, care a fost dela începerea războiului. În această bătălie au pierit din amândouă taberile cam o 100 de mii de oameni, scoțându-se în același timp din întrebuințare cea mai mare parte a materialului de război.

Bătălia a fost câștigată de naționaliști după 15 zile de lupte înverșunate. În aceste lupte generalul Franco a folosit 1000 tunuri, 400 avioane de bombardament, rezerve de muniții, oameni pregătiți, bine înarmați și hrăniți.

Se primesc bonuri de impozit

Bonurile de impozit se primesc în plată de impozit până la 31 Martie 1939. Data aceasta a fost stabilită printr'un nou decret de lege, publicat în Monitorul Oficial din 7 Noembrie, privind plățile datoritorilor din anii trecuți.

Lege pentru protecție

La ministerul economiei naționale se lucrează la schimbarea legii pentru protecția muncii în fabrici. În viitor protecția muncii în fabrici va fi asigurată printr'o nouă parte de personal românesc care va fi obligatoare.

Arestări în Palestina

În zilele trecute, trupele engleze din Palestina au arestat 750 de arabi, pe cari i-au predat autorităților polițienesti. Arestările au fost făcute în 9 sate din Galileea.

Cel mai bătrân copac

Cel mai bătrân arbore din lume se găsește lângă satul mexican Santa Maria de Tula. Se socotește vârsta lui la mai bine de 6000 ani. Ramurile sale sunt încă vivoaie și destul de ta-i. În anul 805 când la văzut marele învățat Alexandru de Humboldt, avea o tulpină de 36 metri de jur în prejur.

Suspendarea pedepsei cu moarte în Anglia

Pedeapsa cu moartea a fost desființată în Anglia, numai pentruca să se vadă dacă înlăturarea acestei pedepse va mici sau nu numărul acelor cari sunt într'o continuă luptă cu legile.

HAZURI

NENOROCIRE

— Măi, Ionel, ia'n vezi unde e taticul.

— L-am văzut adineaoră în camera din fund. Era cu capul dat pe spate, legat la gât și cu spume în jurul gurii.

— Dumnezeu Doamne, ce s'a întâmplat cu el?

— Nimic, îl barborește frizerul.

RĂSPUNS

— Ce sunt corpurile transparente.

— Acelea corpuri prin care putem vedea.

— Ia spune un exemplu!

— Gaura cheii!..

MILĂ TIGĂNEASCĂ

— Spune-i mamei, puradel frumos, ce te doare mai rău azi? — ca să-ți fac vreo oblojeală.

Copilul a oftat prelung și, dându-și odată ochii peste cap a închis pleoapele mut.

Mama nu știa cum să-i scoată vorba.

— Te doare capul ciușmandel?

Copilul dă numai trist din cap, ca și când ar ținea ascuns un gând și mai mare, dar rămase tot mut.

Mama, nerăbdătoare, nu mai sfârșea cu întrebările:

— Poate te doare pieptul, mâinile, sau picioarele, spune tu toate, că mama o întreba pân' lume și și-o găsi leacul:— spune odoraș gimbișului, spune mamei ce te doare?

Copilul face o s'ortare și, oftând iar din baierile inimii, zice plângător:

— Mamă, mamă!.. Tot trupul mă doare numai găurile nasului nu mă dor..

Biata țigancă, într'un avânt de implorare cerească, se îndreaptă cu ochii în sus și ridicând brațele la cer, plânge rugându-se:

— Doamne dumnezeule, îndură-te de-o păcătoasă și fă tot trupușorul lui Barabulea, numai.. găuri de nas..

Spre știre

Cele mai bune cărțicile cu învățături folositoare sufletului vă puteți procura dela editura „Viața Creștină“ din Cluj, Str. Chintăului 51.

Cele pe format simplu au prețuri foarte mici. Iată câteva din acestea:

Novenă către sfânta Teresa — — 1 Lei
Nouă vineri către Inima lui Isus — 1 „
Rugăciune către sf. Iosif — — 1 „
Înfățișarea unui om decurând trecut la cele veșnice. de sf. Alfons M. de Liguori 2 Lei
Ana Wang tânără martiră și Erolom micșanar printre leproși — — 3 Lei
Jurământul de I. Dragoslav — — 3 „
Calea crucii cu 14 icoane ale sfintelor patimi a Domnului Hristos — — 5 Lei
Prohodul Domnului Hristos, cu melodii pe note (după edit. rev Albina) — — 5 Lei
Cele mai frumoase colinde — — 5 „
Un sfânt pribeag român de Dr. Ilie Dăianu — — 10 Lei
Viflaimul sau Nasterea Domnului Nostru Isus Hristos, (Dramă religioasă în 3 acte) de Petru Bilțu Dăncuș — — 15 Lei
Colecții de cântări religioase, partea I-VI. o parte 3 lei, toate părțile — — 18 Lei
Mântuirea Sufletului de Sf. Alfons. — 2 „
Statornicia în bine de Sf. Alfons — 2 „
La comandă se va adăoga prețul de la 3 până la 5 lei speșele de poștă.

Xubite creștine

Povățuitor bun pe calea mântuirii poți avea citind în fiecare săptămână gazeta „VIEAȚA CREȘTINĂ“ care apare în Cluj Str. Chintăului 51.

Prețul abonamentului pe un an este numai 100 Lei, care se poate plăti și în două rânduri.

Grăbește a-ți procura această gazetă, care este o adevărată comoară și care n'ar trebui să lipsească din nici o casă creștinească

ATENȚIUNE

Cei cari doresc ca de Crăciun să aibă piesa de teatru „Viflaimul“ o găsesc la „Viața Creștină.“ Numai cu prețul de 17 lei „Viflaimul“ vi se poate trimite acasă prin poștă.

Adu-ți aminte că:

Cea mai bună faptă de milostenie; pomana cea mai mare ce o poți face cu un sărman suflet, e ca să-i dăruiești o carte bună sau să plătești pentru el un abonament la gazeta „Viața Creștină“. Azi este mai lipsit omul de hrana sufletului decât de aceia a trupului. Mai mulți ajung în osânda de veci decât câțimor de frig sau de foame. Prin presa bună, noi ne străduim a nutri cu pâinea adevărului sufletele cari au lipsă de aceasta.

Ajuta-ți-ne la lucrarea mântuirii sufletelor.